

שנה טובה למרחפים

מזכרון יעקב למבוא חמה

מאת אריה יעקבי

יום חמישי ה-21/9/2006 יום אחד לפני ערב ראש השנה תשס"ז ידעתי שהולך להיות יום גדול. ביום הקודם היינו מספר חברים בתבור, והטיסה לחוף סוסיתא דרך מבוא חמה הייתה ממש חלקה. כבר בערב גמלה בליבי ההחלטה שלמחרת אני מוותר על עוד טיסת מרחק טובה מהתבור, והולך לשבור את השיא האישי שלי בטיסת מרחק מזכרון יעקב. בלילה אני חש בהתקררות, מה שמסמן את עונת המעבר ומבטיח מפל טמפרטורות יפה במשך היום שלמחרת. מתעורר לבוקר יפיפה, עננים מדהימים על קו החוף ואפס רוח. מסיים את המטלות של הבקר, לאחר שלוקח את הילד הגדול לבית-הספר, ואת אחיו הקטן לגן. קופץ לסופרמרקט לקניות אבל הראש כבר באוויר. מגיע לזכרון בשעה 10 בבקר. בירידה לעמדה ממלון חוות הברון נגלת אוניברסיטת חיפה כל-כך ברורה וקרובה, הראות פשוט מעולה. מעל העננים ממשיכים להתפתח. הרוח בעמדה קצת חלשה דרומית מדי, אבל זה לא יעצור אותי מלהמריא. מתקשר לבקרה האווירית, מוודא שחיל-האוויר אינו פעיל בעמק יזרעאל, ומודיע על כוונתי לחתוך את הארץ לרוחבה. פורס, ממריא ולא מחזיק. נוחת למטה בשדה המרכזי, הכי קרוב לכביש הפנימי כדי להגיע בחזרה לרכב במהירות. אחרי חצי שעה אני שוב בעמדה, התנאים משתפרים. ממריא שוב. כעט מחזיק בקלות יתרה, למרות שעדיין הרוח עם רכיב דרומי, וגם המשבים לא כל-כך חזקים. מזהה חסידות מעל התחנת דלק מצפון מערב לעמדה וגם מדרום מעל בריכות הדגים של מעגן מיכאל. התסכול גובר עם הזמן, כי אין בכלל ציפורים מול העמדה. נו באמת? ככה יגמר יום כל-כך מבטיח? עוברת שעה, ואני מרחף לי בגובה של 150-250 מטרים מעל פני הים. הטרמיקות עדיין לא מספיק רחבות, ועוברות אותי מהר מדי. השעה כבר 12:30, לוגם מהמים ומרגיש שיש שיפור בתנאים. חברים נוספים מגיעים לעמדה, מריה עושה שלום, ואחרי כמה זמן כבר מוכנה להמראה. את ההמראה שלה לא הספקתי לראות, כי הרגשתי שהטרמיקה שישבתי בה לוקחת אותי יפה מזרחה. מעל זכרון ב-450 וממשיך לעלות בפלוס 2 מטר לשנייה. הטרמיקה נגמרת לי איפה שהוא ב-900 מטרים דרומית להר חורשן ואני בגלייד לכוון פארק אלונה בכניסה לעמיקם. מקנן בי חשש מסיום, היות וביום ששי שעבר הסתיים כאן הקרוס שלי. אבל לאחר דקות ספורות בגובה של 450 יש טרמיקה. יש! מצליח להתמרכז במספר סיבובים, וככל שאני מתמרכז הווראיו מגן בקצב גובר והלוח 3+ וממשיך לעלות. 1200 מטר בבסיס ענן הנוף מרהיב מתמיד. אוניברסיטת חיפה ומפרץ חיפה יפים מתמיד. מדרום ממשיכים לסלול את קטע 18 בכביש חוצה ישראל. מזהה את החלקים שכמעט גמורים, ואת אלה שעדיין לא. די קריר כאן. מוציא את הכפפות מהרתמה, וסוגר את הרוכסן בחליפה עד לסנטר. עוזב את בסיס הענן עם הפנים מזרחה בגלייד לכוון רמות מנשה. חוצה את הכביש מדליה לגלעד ממש באמצע, ומכוון לענן שמתפתח ממזרח. מהירות הטיסה שלי סבירה בין 50 ל-60 קמ"ש. די נמוך מדרום לעין השופט, אך הווראיו מיד מרגיע אותי. הענן שכוונתי אליו אינו מאכזב. מסתובב בטרמיקה ומסתכל על המכוניות הנוסעות לכוון צומת מגידו בפיתולים של וואדי ערה. לא טורח להגיע לבסיס ענן, כי רחוב העננים שלי מסמן היטב את הדרך לכוון עפולה. מטוס שממריא במגידו עושה את ההקפה השמאלית שלו, אך אני עדיין רחוק ממסלולו ואין שום סכנה למפגשים מהסוג

הלא נעים. עוד גלייד ואני חוצה את צומת מגידו ממש מעל הכלא. כאן עולה בי המחשבה על כמה רע זה להיות אסיר... איפה אני ואיפה הם. רגע של פילוסופיה בשחקים.

אני מעל לתחנת הדלק שבצומת מגידו בגובה של 350 מטר, היי, אני זקוק לטרמיקה עכשיו! וממש בהזמנה מגיעה טרמיקה רחבה וחזקה. מושכת אותי לכוון צומת הסרגל, ואני בקלות כבר מעל ה-1000 מטרים, לא נלחם כדי להישאר במרכז הטרמיקה כי ממול יש עוד ענן חביב. ממערב לי טס מסוק בלק-הוק מנומר בגובה של 350 מטר לכוון דרום. הוא ממערב לכביש הסרגל ואני ממזרח וגבוהה הרבה יותר ממנו. מזהה את הצל של החופה שלי ואת הצל של הענן שאליו כוונתי, מדביק את הענן... אבל ממשיך לאבד גובה. טס מתחתיו ממש לחלקו הצפוני של הענן. כאשר נגלה הצל של החופה שלי מצידו הקדמי והצפוני של אותו ענן משמיע הוואירו את הצפצוף. לרקע צלילי הוואירו אני מזהה משמאלי דורס עם הפנים מערבה, ומיד מצטרף אליו ביתרון של 20-30 מטרים. הדורס ממתין עוד מספר שניות ומתחיל להסתובב ימינה, וכמובן שאני אחריי. לאחר שני סיבובים הוא סוגר את היתרון הקטן שהיה לי. לאחר כדקה הוא כבר מעלי בגובה של כמה עשרות מטרים. כעט אני מריח את הרפתות של מרחביה, והטרמיקה שלי הופחת למפלצת שמוציאה מהוואירו שלי צווחות של 5+, 6+ ולעיתים גם יותר. מעל לסלם, מדרום לגבעת המורה אני כבר בבסיס ענן בגובה של 1600 מטר, כאן כבר קרר! מוציא שוב את הכפפות ומתכוון לכוון גזית. מזהה את נחל תבור המתחת לו לכוון מזרח. בגלייד ארוך מגיע לחלק הדרומי של רמת יבנאל, המהירות שלי בדרך היא מעל ל-60 קמ"ש ורמת הגולן כבר ממש במרחק נגיעה. מגיע די נמוך לחלק הדרומי של רמת יבנאל אבל העננים כאן פשוט שואבים למעלה. ללא מאמץ מיוחד מסתובב בטרמיקה וגולש לכוון בקעת הירדן. עד היום הטיסה הכי טובה שלי הסתיימה שם למטה על הגשר של אשדות-יעקב. אבל היום הסיפור ממש שונה! חוצה את הקיבוצים למטה ולא טורח להסתובב בכל הטרמיקות שסביבי. אני טס מספיק גבוהה מעל העמק כדי להגיע בגובה הרכס למבוא-חמה. כעט אני רוצה להמשיך הלאה צפונה, כדי להוסיף עוד מספר קילומטרים לשיא הנוכחי. מהירות הטיסה שלי בין 40 ל-50 קמ"ש, והכנרת מלמעלה די רגועה. מגיע קצת מתחת לגובה העמדה, אבל הרכס מיד בועט אותי מעל העמדה. נהנה מתחושת ההישג. יקי מתקשר בזמן שאני שם את האף לכוון מערב ומתחיל לטפס בגובה. לוקח לי מספר רגעים להבין שאני לא חוזר ולוחץ על הספיד-סיסטם. במקביל אני מקשקש עם יקי בטלפון הנייד על האפשרות להגיע לקצרין. קריסה מסיבית מחזירה אותי למציאות במהירות יתרה. מנתק את שיחת הטלפון ומבטיח לספר את הפרטים בהמשך. ומתחיל להבין שאני במצב לא סימפטי בלשון המעטה. מנסה לטוס צפונה, אבל עדיין אני עולה אך לא מתקדם. אני כעט ממש מעל לקיבוץ, ומבין שלמטה אני כבר היום לא אנחת. מגיע אז להחלטה לנחות למעלה. כמה ספירלות מבזבזות את הגובה העודף שלי. כעט אני ממש מעל בתי הקיבוץ עם הפנים קדימה טס אחורה. עדיין בשליטה אבל התחושה בהחלט לא נעימה. מתחיל לאבד גובה באופן רצוף אבל בטיסה לאחור. מציץ לוואירו ומגלה שזה גם משדר מהירות קרקעית בתנועה לאחור! אני טס בין 6 ל-12 קמ"ש אחורה. בטיסה לאחור אני עובר את הכביש הגישה ממש מול הכניסה לקיבוץ. מזהה בשדה מאחורי ומדרומי טרקטור חורש את האדמה. שמח על כך שלפחות משהוא יראה את הנחיתה שלי ברוורס, ובמקרה הכי גרוע אולי גם יעזור. לאחר מספר רגעים אני נמצא כמאה מטרים מזרחית לכביש. אז אני מרגיש את הכנף הימנית מושכת ואת אפקט הקרקע מתחיל לזעזע את החופה. מרסן את החופה אבל מיד גם מרפה כדי לאפשר לה להמשיך ולטוס, וכדי לא לאבד שליטה לחלוטין. עוד רגע אחד ואני פוגש את האדמה. מתגלגל לא מרצון ימינה,

ונגרר עוד מטר שתיים על האדמה. היות והייתי מוכן לנחיתה שכזו, מושך בשיא המהירות את הברקס הימיני, ומיד אחר כך את השמאלי. זהו, אני למטה! רק עכשיו אני קולט שהייתי באוויר ארבע שעות! וואו, זה באמת הרבה! מקפל את החופה לא בצורה הכי מסודרת. ואץ לתפוס טרמפ בחזרה לכוון הרכב שלי שחונה בזכרון. ממש לפני שהגעתי לרכב כשעתיים וחצי לאחר הנחיתה שלי אני מקבל שיחת טלפון ממריה. "אתה באזור?" היא שואלת. לאחר שהבהרתי לה שאני כבר בזכרון היא משתפת אותי בהישג שלה. ושנינו חולקים את החוויות מההישג של כל אחד מאיתנו מאותו יום ובעיקר מהנחיתות המאולצות שלנו ברוורס, למעלה ברמת הגולן.